

ske vejledninger til hver uddannelsesplan, samt det nye kapitel om strejke og lockout, der fastslår, at det ikke skal være muligt at lette presset på strejkekassen ved i stedet at deltage i kurser med godtgørelse, er ændringer, der vil medvirke til et mere fleksibelt system.

Specielt det sidste er selvfølgelig meget rimeligt, og det støtter Venstre naturligtvis.

Ifølge bemærkningerne til lovforslaget fremgår det, at staten ikke tidligere har haft mulighed for at undgå udbetaling af refusion til a-kasser, som fejlagtigt har udbetalt ydelser til personer, der af den ene eller den anden grund ikke er berettigede til AMU.

Loven har nu eksisteret i 40 år, og så må man vel nok sige, at det er på tide at gøre noget ved det problem.

Det kan da godt være, at vi under udvalgsarbejdet har et par spørgsmål, men det vender vi tilbage til dér.

Afslutningsvis skal jeg sige, at Venstre kan tilslutte sig de justeringer og den ændring af finansieringen af AMU, som lovforslaget indeholder.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Som det allerede er fremgået af debatten, er lovforslaget her jo en opfølgning af aftalen om finansloven for indeværende år, den aftale, som blev indgået i efteråret 1998, og som betyder, at undervisningsudgifter i forbindelse med lediges deltagelse i uddannelser, der indgår i en handlingsplan, fra og med år 2000 afholdes af aktivrammen; for ikke forsikrede ledige afholdes udgiften af kommunerne.

Det Konservative Folkeparti støtter fuldt og helt dette forslag. Hermed vil det fremover være sikret, at såvel kommunerne som AF anlægger saglige kriterier, når de placerer ledige i aktivering. Man vil tage udgangspunkt i den lediges behov og den aktuelle situation på det lokale arbejdsmarked. Vælger man uddannelse til den ledige, vil man vurdere pris og kvalitet, og det er helt, som det skal være.

Hidtil har der i betydelig udstrækning været taget mindre saglige hensyn, f.eks. at AMU-uddannelserne eller andre uddannelser har stået gratis til rådighed for kommunerne eller for AF, altså kassetænkning i stedet for saglighed.

Herudover indeholder forslaget en række småjusteringer af lov om arbejdsmarkedsuddannelser, som vi forhåbentlig kan få tid til at vurdere nærmere i udvalget. Der er dog en bestemmelse, som jeg godt vil nævne allerede her:

Vedtages forslaget uændret, vil ledige, som hverken modtager dagpenge eller kontanthjælp, ikke kunne modtage godtgørelse under en arbejdsmarkedsuddannelse.

Det vil jeg som hovedregel ikke bestride rimeligheden af, men jeg vil godt i denne sammenhæng rejse problemstillingen om partsfiskerne, som har haft problemer med at komme på sikkerhedskurser under AMU. Denne problemstilling vil jeg rejse under udvalgsbehandlingen i relation til den netop her nævnte bestemmelse. Jeg frygter nemlig, at vilkårene for deltagelse i disse sikkerhedskurser, som er meget nødvendige af hensyn til fiskernes sikkerhed, med de nye bestemmelser her vil blive yderligere forringet, og det håber jeg der bliver mulighed for at dykke nærmere ned i under udvalgsbehandlingen.

Aage Frandsen (SF):

Som det allerede er nævnt af tidligere ordførere, er det her lovforslag en udløber af aftalen fra sidste år, arbejdsmarkedsreform III, en aftale, som vi hverken har lod eller del i, fordi den indeholder en række elementer, som vi klart var imod.

Det her lovforslag indeholder noget, som man kan sige er neutralt, noget, som vi måske godt kunne være for, men vi har jo af gode grunde overhovedet ikke været inddraget i det. Og vi finder, at hele den grundtankegang, der ligger i lovforslaget: at man herfra flytter pengene ud og så bagefter siger, at så må man derude administrere dem og tage stilling til det, indebærer en risiko, endda en stor risiko, for, at man føler sig tvunget til eller tilskyndet til at vælge de billigste løsninger og ikke det, som er det bedste for den pågældende person, som skal have uddannelsen.

Det, der er risikoen ved det her, er, at man hele tiden tænker på, hvad man kan få til en pris, som er relativt lav, og ikke tænker nok på, hvad der er bedst for den pågældende, der skal have uddannelsen.

Det, vi gør her, er, at vi lægger ansvaret fra os fra Folketingets side og fra regeringens side ved, at vi lægger tingene ud og ikke længere har nogen styringselementer til rådighed fra centralt hold. Det kunne i mange henseender være rimeligt nok, hvis vi så alligevel var sikre på, at de så derude, hvor de skal administrere pengene, ville tænke ud fra, hvad der er den enkeltes rettilighed. Den enkeltes rettilighed der-